

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Роджер Желязни

ХРОНІКИ АМБЕРА

У двох томах

Том 2

П'ятикнижжя Мерліна

The Chronicles of Amber. Trumps of Doom
Copyright © 1985 by Roger Zelazny

The Chronicles of Amber. Blood of Amber
Copyright © 1985 by Roger Zelazny

The Chronicles of Amber. Sign of Chaos
Copyright © 1987 by Roger Zelazny

The Chronicles of Amber. Knight of Shadows
Copyright © 1989 by Roger Zelazny

The Chronicles of Amber. Prince of Chaos
Copyright © 1991 by Roger Zelazny

Друкується з дозволу спадкоємців автора
та їхніх літературних агентів, Zeno Agency Limited
(Великобританія) за участі Агентства
Олександра Корженевського (Росія)

Здавалось би, після закінчення війни між двома головними світами — Амбером і Хаосом — у всьому Всесвіті запанував спокій. Трон Амбера очолює новий король, який понад усе прагне зберегти злагоду та мир. Однак... У Тіні Земля юнак Мерлін, син Корвіна Амберського і Дари з Дворів Хаосу, намагається жити нормальним земним життям, життям без підступів, війн, вендет... І це йому добре вдається, якщо не зважати на те, що трапляється з ним кожного 30 квітня. Саме цього дня упродовж восьми років хтось (чи щось?) намагається його вбити. Пожежа, витік газу, автокатастрофа, стрілянина... А цьогорічний убивця виявився схожою на собаку почварою, що загризла його колишню дівчину Джулію та ледь не вбила і його.
Хтось повинен стояти за всім цим, але хто?

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.
«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:
т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:
www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com
т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762
Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com
т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

Книга шоста
КОЗИРІ ДОЛІ

1

Чекати, доки хтось спробує тебе вбити, — ще та скабка в дупі. Але оскільки на календарі — 30 квітня, це, звісно ж, обов'язково трапиться, як і завжди. Мені знадобилося трохи часу, щоб у всьому розібратися, але тепер я принаймні знаю, коли очікувати замаху. У минулому я був надто заклопотаним, аби щось із цим робити. Однак тепер, коли роботу завершено, я затримався винятково заради нападу — відчував: перш ніж вирушити далі, мушу остаточно прояснити ситуацію.

Я виліз із ліжка, поплентався до ванної, узяв душ, почистив зуби — ну й далі за списком. Оскільки я знову запустив бороду, голитися не довелося. Цього ранку мене не переймали дивні побоювання, як три роки тому, 30 квітня. Тоді, прокинувшись із головним болем і лячними передчуттями, я прочинив навстіж вікна, кинувся на кухню і виявив, що всі газові конфорки увімкнені, але не горять. Не скидався цей день і на 30 квітня, що було два роки тому і в іншій квартирі, коли я прокинувся ще до світанку, зачувши легкий запах диму — помешкання було охоплене полум'ям. Тим не менш я вирішив, що сьогодні про всяк випадок триматимуся на віддалі від освітлювальних приладів — а раптом лампи наповнені якоюсь горючою речовиною? Замість того, щоб м'яко натиснути на вимикачі, я клацнув усіма відразу — нічого моторошного не трапилося.

Зазвичай я з вечора налаштовую таймер кавоварки, та сьогодні мені не хотілося пити напою, звареного без мого нагляду. Я засипав нову порцію запашної кави, і поки вона готувалася, перевірів свій багаж. Усе, що було тут для мене цінним, вмістилося в два ящики середнього розміру — одяг, книжки, картини, деякі інструменти, кілька сувенірів тощо. Змінний одяг, светр, цікаву книжечку та пачку дорожніх чеків склав у рюкзак. Ключ я залишив у господаря, щоби він міг поселити нових мешканців. Ящики ж рушать до сховища.

Пробіжку цього ранку я скасував.

Сьорбаючи каву, я переходив від вікна до вікна і зупинявся біля кожного з них, ретельно оглядаючи вулицю вниз та будинки навпроти (торік хтось намагався поцілити в мене з рушниці). Я замислився про те, як усе почалося сім років тому. Тоді я йшов собі вулицею ясным весняним пообіддям, аж раптом вантажівка, що проїжджала неподалік, різко взяла вбік, вискочила на узбіччя і мало не розмазала мене по цегляній стіні. Мені вдалося відскочити і відкотитися вбік. Водій так і не опритомнів. Той нещасний випадок здався мені одним із жахних збігів, які вряди-годи вриваються в життя кожного з нас.

Проте наступного року, того самого дня, коли я пізно ввечері повертався додому від подруги, на мене несподівано напали троє чоловіків. Один із ножем, двоє інших — з обрізками труби. І жоден навіть із ввічливості не попросив у мене гаманця.

Я залишив їх біля найближчого магазину грамплатівок, а сам спокійно пішов додому. А потім став, як укопаний: це ж трапилось на річницю тієї пригоди з вантажівкою. Хоча навіть тоді я вважав пригону лише дивним збігом. Але бомба у поштової скриньці, яка через рік розтрощила половину сусідської квартири, змусила мене замислитися: можливо, моя присутність впливає на статистичні ймовірності навколишньої реальності? Події наступних років обернули згодом на певність.

Комусь було до вподоби щороку намагатися вбити мене — це ясно як божий день. Після невдалого замаху наставала пауза тривалістю в рік, а потім спроба повторювалася. Це скидалося на якусь гру.

Однак і я був не проти погратися. Найбільше мене переймало те, що він, вона чи воно — ким там був той нападник — ніколи не з'являлися на місці події, довіряючи справу хитрощам, вивертам або найманцям. Позначмо цю особу літерою «Б» (у моїй особистій космогонії це аббревіатура «боягуза» або «бевзя»), адже «Х» і так перевантажений різними значеннями, а плутатися в займенниках, які посилаються на нечіткі антецеденти, мені не хотілося.

Я сполоснув кухлик й кавник і поставив їх на полицю. Тоді взяв рюкзак і вийшов. Містера Маллігана не було вдома або ж він ще спав, тож я залишив ключ у його поштової скриньці, перш ніж вийти на вулицю і рушити поспішати до найближчої перекусної.

Рух транспорту був не дуже інтенсивним, а всі машини поводитися, як і належить. Я повільно йшов, прислухався і придивлявся. Ранок видавався приємним, та й день мав бути нівроку. Мені хотілося якомога швидше скинути з плечей усі клопоти, аби насолоджуватися дозвіллям.

До перекусної я дістався без будь-яких пригод. Вмостився біля вікна. Щойно підійшов офіціант, аби прийняти замовлення, я зауважив, що вулицею бреде знайома постать — мій колишній одногруп-

ник і колега по роботі Лукас Рейнард. Він мав шість футів зросту, руду чуприну і, попри ефектно поламаний ніс (або завдяки йому), — певну привабливість. А ще голос і манери торговця, яким, власне, він і був.

Я постукав у шибку. Люк мене помітив, а тому махнув у відповідь, розвернувся і зайшов.

— Мерлю, а я мав рацію, — сказав він і, підійшовши до столу, лягнув мене по плечу. Тоді вмостився і забрав у мене з рук меню. — Не знайшов тебе вдома, тож вирішив, що ти можеш бути тут.

Він опустил очі й зосередився на меню.

— Чому? — запитав я.

— Якщо вам потрібно ще поміркувати, я повернуся пізніше, — нагадав про себе офіціант.

— Ні-ні, — відказав Люк і зачитав йому величезне замовлення. Я додав і своє. Тоді друг звернувся до мене: — Бо ти — раб звички.

— Звички? — уточнив я. — Я тут їм не так часто.

— Знаю, — мовив на те Люк. — Але зазвичай ти ідеш сюди, коли на тебе щось тисне. Як, наприклад, перед екзаменами чи коли тебе щось хвилює.

— Гм, — буркнув я.

І справді, було в цьому щось таке, чого я сам раніше не усвідомлював. Я покрутив попільничку із зображенням голови єдиного рога — зменшеної версії вітража, що прикрашав перегородку біля виходу.

— Гадки не маю, чому, — зрештою відповів я. — До речі, чому ти вважаєш, буцімто мене щось переймає?

— Я пригадав про твою параною щодо 30 квітня, пов'язану з кількома інцидентами.

— Аж ніяк не кількома. Я ніколи не розповідав тобі про всі.

— То ти досі в них віриш?

— Так.

Він знизав плечима. Підійшов офіціант і налив нам кави.

— Гарзд, — сказав Люк. — Сьогодні це вже трапилося?

— Ні.

— Прикро. Сподіваюся, тобі голова не макітриться від цього.

Я сьорбнув кави і відказав:

— Жодних проблем.

— Добре, — він зітхнув і потягнувся. — Слухай, я тільки вчора повернувся в місто...

— Відрядження видалося вдалим?

— Встановив новий рекорд із продажів.

— Чудово.

— Хай там як... Коли я повернувся, то дізнався, що ти звільнився.

— Так. Пішов близько місяця тому.

— Міллер намагався вийти з тобою на зв'язок. Але оскільки у тебе вимкнений телефон, додзвонитися до тебе він не зміг. Він навіть заходив кілька разів, але тебе не було вдома.

— Прикро.

— Він хоче, щоби ти повернувся.

— Там для мене все скінчено.

— Зачекай, може, спершу вислухаєш його пропозицію? Брейді спекалися — випхали на якусь високу посаду. Тож ти — новий голова відділу розробок, ще й із двадцятивідсотковим підвищенням платні. Ось що він просив тобі переказати.

Я тихо гигикнув.

— Звучить вельми непогано. Та, як я вже сказав, усе скінчено.

— Он як, — Люкові очі зблиснули, і він хитро всміхнувся. — Ти *точно* надумав кудись перейти. Шеф і таке передбачив. Тоді він попросив мене запитати, скільки тобі пропонують конкуренти. Шеф щосили намагатиметься перескочити їх.

Я похитав головою.

— Гадаю, я не чітко висловився, — відповів я. — Усе скінчено. Цей період життя завершено. Я не хочу повертатися. І не збираюся працювати на когось іншого. І взагалі — я більше не бажаю цим займатися. Стомився від комп'ютерів.

— Але ж ти справді у цьому вправний. Може, плануєш викладати?

— Ні.

— Дідько! Щось же ти маєш робити! Успадкував трохи грошви?

— Ні. Гадаю, вирушу в мандрі. Я надто довго засидівся на одному місці.

Він підняв горнятко з кавою і випив усе до останнього ковтка. А тоді відкинувся назад, склав руки на животі й опустил повіки. На певний час запала тиша. Потім він мовив:

— Ти сказав, що все скінчено. Ти маєш на увазі роботу і твоє життя тут чи щось іще?

— До чого ти хилиш?

— Ти мав звичку зникати — ще в коледжі. Зникав на певний час, а потім несподівано з'являвся знову. І завжди говорив про це лише побіжно. Здавалося, неначе ти ведеш подвійне життя. Твоє звільнення пов'язане з цим?

— Не розумію, про що ти.

Він усміхнувся.

— Авжеж, розумієш, — заперечив він. Коли я так і не відповів, він продовжив: — Гаразд, щастя тобі — чого б ти не спланував.

Оскільки Люк завжди перебував у русі, він мало що знав про спокій. Тепер, допиваючи другу чашку кави, він грався з брелоком і де-

ренчав ключами з блакитною підвіскою. Нам нарешті принесли сніданок, і якийсь час ми їли в тиші.

Потім Люк запитав:

— У тебе досі є «Зоряний спалах»?

— Ні, продав яхту минулої осені, — відповів я. — Я був настільки заклопотаний, що не мав часу ходити під вітрилом. Прикро було дивитися, як вона стоїть без діла.

Він кивнув:

— Прикро. Ми чудово розважалися на ній ще в коледжі. Та й потім. Приємно було б знову вийти на ній у море, аби згадати старі часи.

— Так.

— Слухай, а ти останнім часом Джулії не бачив?

— Ні. Відколи ми розбіглися. Гадаю, зараз вона зустрічається з хлопом на ім'я Рік. А ти бачив її?

— Заїжджав учора ввечері.

— Навіщо?

Він знизав плечима.

— Вона ж була однією з нас, а потім ми всі розлетілися — хто куди.

— Як там вона?

— Має гарний вигляд. Запитувала про тебе. Попросила передати тобі ось це.

Він витягнув заклеєний конверт із внутрішньої кишені піджака і вручив мені. На ньому було моє ім'я, написане рукою Джулії. Розірвавши конверт, я прочитав:

Мерлю,

Я помилялася. Я знаю, хто ти. Ти в небезпеці. Я маю побачити тебе. У мене є дещо, потрібне тобі. Це дуже важливо. Зателефонуй або заскоч якомога швидше.

З любов'ю,

Джулія.

— Дякую, — сказав я, сховавши лист у рюкзак.

Ситуація бентежила та спантеличувала мене. Необхідно було вирішити, що робити далі. Про Джулію я досі думав більше, ніж хотілося. Однак не був певен, чи прагну побачити її знову. Але що вона мала на увазі, коли писала, що знає, хто я насправді?

І знову я прогнав її зі своїх думок.

Якийсь час я дивився на потік машин за вікном, пив каву і міркував про першу зустріч із Люком, що трапилася у «Фехтувальному Клубі», коли ми були першокурсниками. Він був неймовірно вправним.

— Досі фехтуєш? — запитав я.

— Вряди-годи. А ти?

— Час від часу.

— Ми так і не з'ясували, хто з нас майстерніший.

— Зараз це вже й не на часі, — відказав я.

Він гигикнув і кілька разів махнув ножем у мій бік.

— Та певно що. Коли рушаєш?

— Можливо, завтра — саме збираю останні дрібниці. А тоді — одразу в дорогу.

— Куди завієшся?

— Туди... чи сюди. Ще не вирішив.

— Ти несповна розуму, — зробив висновок Люк.

— Угу. Це називається *Wanderjahr*¹, рік мандрів по закінченню навчання. Я свій прогавив, тож хочу надолужити зараз.

— О, це звучить досить принадно. Може, і мені варто б таке колись спробувати.

— Можливо. Та мені здається, що ти своє вже відгуляв.

— Ти про що?

— Не тільки я полюбляв зникати.

— А, ти про це, — відмахнувся від моїх слів Люк. — То все по роботі, а не для задоволення. Довелося зробити дещо, аби сплатити рахунки. Плануєш з родиною побачитися?

Дивне запитання. Ніхто з нас ніколи раніше не говорив про батьків, хіба що дуже загально.

— Гадаю, ні, — сказав я. — А ти зі своїми?

Він перехопив мій погляд, і здалося, що його звична усмішка ще трохи поширшала.

— Важко сказати. Ми якось не підтримуємо зв'язку.

Я також усміхнувся.

— Знайома картина.

Ми доїли і випили по останній чашці кави.

— То з Міллером ти не розмовлятимеш? — запитав він.

— Ні.

Він знову знизав плечима. Коли принесли рахунок, його схопив Люк.

— Цього разу плачу я, — заявив він. — Зрештою, робота ж є у мене.

— Дякую. Тоді з мене вечера. Де ти зупинився?

— Стривай-но, — він витягнув з кишені сорочки коробку паперових сірників і кинув її мені. — Ось тут. Мотель «Нью-Лайн».

— Може, я заскочу близько шостої?

— Гарзд.

Він підвівся й подався на вулицю.

— До зустрічі, — гукнув він.

¹ Від нім. *Wanderjahre* — роки мандрів.

— Щасти.

Бувай, Люку Рейнарде. Диваче. Ми знайомі близько восьми років. Вряди-годи добре проводили разом час. Змагалися у багатьох видах спорту. Бігали разом мало не щодня. Обидва були в команді з легкої атлетики. Часом навіть зустрічалися з одними й тими самими дівчатами. Я знову міркував про нього — сильного, розумного і такого ж потаємного, як і я. Був між нами якийсь зв'язок, якого до кінця я так і не збагнув.

Я повернувся до своєї парковки і перевірів, чи все гаразд під кришкою капота та дном авто. Тоді закинув усередину рюкзак і завів двигун. Я їхав повільно, розглядаючи все, що видавалося таким новим і цікавим вісім років тому, та прощався з ним. За останній тиждень я попросився з усіма людьми, які були мені не байдужі. З усіма, крім Джулії.

Я весь час відкладав це, але далі вже нема куди. Або зараз, або ніколи. Та ще й цікавість спокою не давала. Заїхавши на стоянку біля торговельного центру, я скористався телефоном-автоматом, але Джулія не відповідала. Мені спало на думку, що вона, можливо, знову працює на повний день або ж просто бере душ чи пішла на покупки. Я вирішив підїхати до неї додому і з'ясувати. Це неподалік. І що б вона там не приготувала для мене, це гарний привід, аби востаннє побачитися з нею.

Кілька хвилин я кружляв околицями, шукаючи, де припаркуватися. Тоді замкнув машину, трохи пройшов і повернув за ріг праворуч. День став помітно теплішим. Десь гавкали собаки.

Я пройшов кварталом до великого будинку у вікторіанському стилі, розділеному на окремі квартири. Із фасаду вікон Джулії не було видно. Вона мешкала на горішньому поверсі, її вікна виходили на інший бік. Наближаючись до будинку, я намагався погамувати спогади, однак це мені не вдавалося. Думки про час, коли ми були разом, заповнили мою свідомість разом із купою старих почуттів. Я спинився. Дарма я сюди прийшов. І навіщо перейматися тим, чого мені навіть не бракувало. Однак...

Тряся. Я *хотів* побачити її ще раз. Не відступатися ж мені тепер. Я піднявся сходами і переступив через поріг. Двері зі скрипом відчинилися, і я зайшов усередину.

Той самий вестибюль. Ті самі прив'язі фіалки із запилюженими листочками на скрині перед тим самим дзеркалом у позолоченій рамі — дзеркалом, яке так часто відбивало наші обійми, хай і трохи викривлено. Моїм відображенням у ньому пройшли брижі.

Я піднявся вкритими зеленим килимом сходами. Десь удалині завив пес.

Перший сходовий просвіт не змінився. Я пройшов коротким коридором, повз тьмяні гравюри та старий журнальний столик, повернув і піднявся на другий сходовий майданчик. Піднімаючись нагору, я почув якийсь гуркіт — неначе пляшка або ваза, дзенькаючи, перекочувалася паркетною підлогою. Потім знову запала тиша — тільки вітер підвивав у ринвах. Мене охопив легкий страх, тому я пришвидшив крок. На сходовому майданчику я роззирнувся — здавалося, наче все добре. Але варто мені було вдихнути повітря, як я відчув дивний запах. Мені не вдавалося ідентифікувати його: може, піт, пліснява, вологий бруд — але точно щось органічне.

Тоді я підійшов до дверей Джулії та зачекав кілька секунд. Тут запах здавався насиченішим, але жодних нових звуків не долинали.

Я тихо постукав по темному дереву. На мить я почув якийсь рух усередині — але лише на мить. Я постукав знову.

— Джуліє? — гукнув я. — Це я, Мерль.

Мовчання. Я постукав гучніше.

Щось із брязкотом впало. Я перевірів дверну ручку. Замкнено.

Я викрутив ручку та смикнув, вириваючи і її, і пластинчастий стопор, і увесь механізм замка на додачу, а тоді відступив ліворуч, до петель, які з'єднували двері з одвірком. Я простягнув ліву руку й м'яко натиснув на верхню частину дверей кінчиками пальців.

Посунув двері на кілька дюймів уперед і завмер. Жодних нових звуків. У поле зору потрапив тільки шматочок стіни з акварелями, червоний диван і зелений килим. Тоді я ще трохи прочинив двері. Те саме. Але запах став ще насиченішим.

Я ступив пів кроку праворуч і продовжив поволі тиснути на двері.

Нічогонічогонічого...

Щойно побачивши її, я відсмикнув руку. Вона лежала там. Посеред кімнати. Скривавлена...

Кров вкривала підлогу й килим. Покропила куток ліворуч від мене. Перевернуті меблі, розірвані подушки...

Я погамував раптове бажання кинутися вперед.

Натомість повільно зробив один крок, потім інший. Переступив поріг. У кімнаті більше не було нікого/нічого. Фракір стиснула мені зап'ястя. Я щось мав сказати їй, але мої думки були далеко.

Я підійшов і став навколішки біля Джулії. Мене мало не знудило. З-за дверей я не бачив, що в неї бракувало обличчя і правиці. Вона не дихала, сонна артерія не пульсувала. Дівчина була вбрана у порвану і скривавлену персикову сукню. На шиї висів блакитний кулон.

Кров, що розлилася по той бік килимка на паркет, рясніла слідами. Однак то були відбитки не людської ноги, а широкої та видовженої трипалої лапи, м'якої і кігтистої.

Протяг з відчинених дверей спальні позаду мене, якого я раніше майже не помічав, раптом зменшився, а сморід посилювався. Фракір на зап'ясті коротко запульсувала. Не було ані звуку. Та попри абсолютну тишу я знав — *воно там*.

Спершу я стояв навколішки, а тоді припав до підлоги, повернувся...

І побачив велетенську пашу, повну міцних зубів, обрамлених кривавими губами. Вони окреслювали морду схожої на собаку почвари, яка важила кілька сотень фунтів. Її тіло вкривала груба, запліснявіла жовта шерсть. Вуха скидалися на грибоподібні нарости, а шафранові очі палахкотіли диким вогнем.

Сумнівів щодо намірів тварюки в мене не було, тому я жбурнув у неї дверну ручку, яку напівсвідомо стискав уже з тридцять секунд. Вона ледь зачепила кістяний виступ над лівим оком створіння, не завдавши йому суттєвих ушкоджень. Почвара мовчки стрибнула на мене.

Не було навіть шансу шепнути слівце до Фракір...

Люди, що працюють на бойнях, знають: на лобі у тварини є точка, яку можна знайти на перетині двох уявних ліній: від правого вуха до лівого ока та від лівого вуха до правого ока. Вони намагаються завдати смертельного удару на дюйм чи два вище від цієї точки. Так вчив мене дядько. Ні, він не працював на бойні. Просто знав, як убивати почвар.

Я стрибнув уперед і вбік, а тоді завдав важкого удару в смертельну точку. Звір рухався швидше, ніж я очікував, тож коли мій кулак вцілив у нього, монстр уже летів на мене. Шийні м'язи допомогли йому пом'якшити силу мого удару.

Та все ж мені вдалося видобути з почвари перший звук — скавчання. Звір похитав головою, швидко розвернувся і знову посунув на мене. Тепер з його грудей виривалося низьке гуркітливе гарчання. Почвара високо стрибнула — я знав, що цього разу не встигну відскочити вбік.

Дядько також учив мене, як хапати собак за плоть по боках шії і під щелепами. Якщо пес великий, тримати треба міцно, а хапати — правильно. Проте тієї миті вибору в мене не було. Якщо я спробую вдарити ногою і не влучу, звір може запросто її відгризти.

Я викинув руки вперед і підняв їх угору, а в мить зустрічі — напружився. Не сумнівався: почвара важить більше за мене, тому потрібно правильно розрахувати її імпульс сили.

Мені привиділося, наче я втрачаю пальці або руку, та все ж вдалося міцно схопити тварюку під щелепою і стиснути. Я тримав руки простягненими й подався вперед назустріч поштовху. Я заточився від його напору, але зміг не послабити хватки і втримати звіра.

Прислухаючись до гарчання і розглядаючи вкриту слиною морду, я збагнув, що й гадки не маю, як чинити далі. Якби це був пес, можна було б розбити його голову об щось пригоже і тверде — сонні артерії собак розташовані надто глибоко, щоб пошкодити їх, покладаючись лише на прямий тиск. Але ця істота була надто сильною, а моя хватка вже починала слабшати від гарячкового дригання монстра. Доки я намагався відсунути його щелепи якомога далі від себе, то зауважив, що у вертикальному положенні звірюка вища за мене. Я міг би спробувати копнути її в м'яке незахищене черево, але в такому разі, найімовірніше, утратив би рівновагу і послабив хватку, наразивши свій пах на зубиська потвори.

Раптом звір вирвався з моєї лівої руки, тож у мене не було іншого варіанту, як скористатися правицею. Щосили відкинувши потвору, я відскочив назад і почав шукати зброю — будь-яку зброю, — але нічого придатного не траплялося.

Пес знову кинувся вперед, націлившись мені на горло. Він рухався надто швидко і зависоко для мене, не даючи можливості вдарити його по голові чи забратися з його шляху.

Коли його передні лапи опинилися на рівні моєї діафрагми, я скористався ще однією дядьковою порадою (я сподівався, що вона також слухна): схопивши собаку за передні лапи, я щосили вивернув їх назад і всередину та впав на одне коліно, аби уникнути його щелеп. Підборіддя опустив, щоб захистити горло, а тоді відсунувся назад. Кістки звіра тріснули й захрустіли, і тоді він миттю нахилив голову, щоб вгризтися у мої зап'ястя. Але в цей момент я вже підводився і, підстрибнувши, кинувся вперед.

Пес перевернувся, кругнувся і мало не став на ноги, але щойно лапи торкнулися підлоги, як з його горла вирвалося чи то скавучання, чи то гарчання. Звір гепнувся на підлогу.

Я саме хотів ще раз ударити його по черепу, але монстр несподівано звівся на лапи, проявивши спритність, якої я від нього не очікував. Він одразу ж підняв праву передню лапу і, балансуючи на трьох інших, продовжував гарчати. Його очі вп'ялися в мене, а слина рясно текла з нижньої щелепи. Я трішки відсунувся ліворуч, не сумніваючись, що звір знову кине́ться на мене, а тоді розвернув корпус і зайняв таку позицію, якої мене ніхто не вчив, — часом і у мене бувають осяння.

Тепер, нападаючи на мене, почвара рухалася повільніше. Напевно, я міг би вдарити її в череп і цього разу навіть влучив би. Не знаю, бо й не намагався. Я знову схопив собаку за шию, але тепер ми грали вже за моїми правилами. За ці кілька потрібних мені секунд звір не міг би вирватися. Не спиняючи імпульсу його сили, я розвернувся, потягнув пса і смикнув, трішки змінюючи траєкторію його польоту.

Звір беркицьнувся в повітрі і вдарився спиною об вікно. Із дзенькотом і тріском пролетів він крізь шибку, забираючи з собою раму, штору і карниз.

Трьома поверхами нижче почувся удар. Коли я піднявся і визирнув у вікно, то побачив, як монстр кілька разів конвульсивно здригнувся, а тоді завмер на бетоні патіо, де ми з Джулією часто пили пиво опівночі.

Я повернувся до Джулії і взяв її за руку. А тоді відчув, як у мені закипає гнів. Хтось має за цим стояти. Невже знову Б? Мій цьогорічний подаруночок на 30 квітня? Щось мені підказувало, що так воно й було, а тому мені хотілося зробити з Б те, що я щойно зробив зі звіром, який втілював у життя його волю. Має ж бути причина. Чи якась підказка...

Я підвівся, зайшов до спальні, узяв ковдру і вкрив нею Джулію. Механічно витер відбитки пальців з дверної ручки, а тоді взявся обшукувати квартиру.

Я знайшов їх на камінній полиці, між годинником і купою книжечок окультної тематики у м'яких палітурках. Коли я торкнувся до них і відчув їхню прохолоду, то збагнув, що все навіть серйозніше, ніж я гадав. Очевидно, вони й були тією річчю, якої, на думку Джулії, я потребував — от тільки вони не належали мені. На одному рівні я їх упізнавав, а на іншому — дивувався їм. Це були карти, Козирі, так схожі і водночас не схожі на ті, що я бачив раніше.

Колода була неповною. Усього декілька карт — і то вельми дивних. Я швиденько сховав їх у бічну кишеню, коли почув наближення сирени. Пасьянс розкладу згодом.

Я помчав сходами вниз і вийшов крізь чорний хід, ні на кого не натрапивши. Бровко досі валявся там, де й приземлився, а сусідські собаки тільки це й обговорювали. Перескакуючи паркани і топчучи квіткові клумби, я пробирався через двори до бічної вулиці, де припаркувався.

Через кілька хвилин я вже був далеко, намагаючись позбутися спогадів про криваві відбитки лап...

2

Я все далі й далі від'їжджав від затоки, аж доки не опинився серед тихої, засадженої деревами місцини. Я зупинив машину, щоб прогулятися пішки.

За деякий час я натрапив на безлюдний скверик. Умостився на одній із лав і витягнув Козирі, щоб пильно роздивитися їх. Деякі з карт видавалися мені трохи знайомими, інші ж геть зовсім збивали з пантелику. В одну з них я вдивлявся так довго, що мені навіть здалося, ніби я чую спів сирен. Я сховав колоду, так і не впізнавши стилю художника. Не дуже приємне відчуття.

Мені пригадалася історія про всесвітньо відомого токсиколога, що випадково ковтнув трунку, до якого не було протиотрути. Питання, яке понад усе хвилювало його, полягало ось у чому: «Чи прийняв я смертельну дозу?» Він зазирнув до класичного підручника, який сам же і написав багато років тому. Згідно з його власним довідником, доза справді була летальною. Тоді горе-вчений вирішив перевірити інформацію у книзі іншого, не менш компетентного спеціаліста. З прочитаного виходило, що, зважаючи на його вагу, він прийняв лише половину дози. Тож токсиколог сидів і чекав — у надії, що помилився саме він.

Я почувався так само, бо я ж експерт у цих штуках. Я гадав, що знаю роботи усіх, хто міг створити таку колоду. Витягнувши карту, що причарувала мене чимось дивним та водночас знайомим, я побачив там клапоть зелені перед озерною гладінню — тонкою, зниклою праворуч смужкою чогось яскравого, блискучого та незбагненого. Я важко зітхнув, і карта на мить затуманилася, тоді я вдарив по ній нігтем. Вона задзеленчала, наче скляний дзвоник, і налилася життям. Запульсували та затанцювали тіні на ній, а день посунув до вечора. Я провів рукою по Козирю — і все одразу завмерло: знову озеро, трава, день. Дуже далеко. Там часовий потік рухався швидше, ніж у моєму світі. Цікаво.

Я намацав стару люльку, якою часом балував себе, набив її тютюном, запалив, роздмухав і поринув у свої думки. Що ж, карти, як виявилось, чудово працюють — це не якась вдала підробка. І хоча я ще не до кінця розумів їхнє призначення, та мене це тоді не переймало.

Сьогодні 30 квітня — і я знову зустрівся зі смертю. Я ще тільки мав виступити супроти людини, яка гралася з моїм життям. Букотре вдався до послуг посередника, щоб дошкулити мені. Убита мною почвара — це не справжній собака. Та ще й карти... Де Джулія їх узяла і навіщо вони були їй? Карти та пес вказували, що сила, яка за всім цим стоїть, належить надприродній істоті. А я весь час гадав, що став об'єктом надмірної уваги якогось психопата, з котрим легко впорався б. Однак ранкові події змусили мене інакше поглянути на все це. Виходило, що у мене десь є достобіса небезпечний ворог.

Я здригнувся. Хотілося знову поговорити з Люком, попросити ще раз пригадати вчорашню розмову — раптом Джулія сказала щось таке, що могло б стати зачіпкою для мене. А ще я волів би повернутися

й уважніше перевірити її квартиру. Але про це не могло бути й мови. Коли я від'їжджав, перед її домом уже збиралися копи. Тож на деякий час про повернення краще забути.

Рік. Був ще Рік Кінські, хлопець, з яким вона зустрічалася після того, як ми розійшлися. Я його бачив — худий вусатий розумака в окулярах із товстими скельцями. Він завідував книгарнею, куди я навідувався раз чи двічі. Більше я про нього нічого не знав. Можливо, він щось розкаже мені про карти і про те, як Джулія могла опинитися в ситуації, що коштувала їй життя.

Я ще трохи поміркував про це все, а тоді сховав карти. У мене більше не було бажання з ними бавитися. Не зараз. Спершу я хотів отримати якомога більше інформації.

Я повернувся до машини. Дорогою пригадав, що 30 квітня ще не закінчилося. А що як Б не планував ранкової сутички спеціально для мене? Тоді ще залишалася купа часу для нової спроби. Мені також здавалося, що варто підійти до Б впритул, як він забуде про дати і вчепиться в мою горлянку, щойно я відкриюся. Тому я вирішив більше не втрачати пильності і жити немов місто в облозі, доки це питання не вирішиться. Тепер я спрямую на це всі свої сили. Схоже, для мого добробуту треба якомога швидше знищити ворога.

Чи варто мені шукати порад? А якщо так, то в кого? Як же кепсько, що я так мало знаю про свій рід...

«Ні, ще зарано, — вирішив я. — Маю спробувати впоратися самотужки, зробивши для цього все можливе. А крім того, мені потрібна практика. Там, звідки я родом, прийнято давати раду халепі без сторонньої допомоги».

Я їхав, роззираючись у пошуках таксофону, і намагався не думати про те, якою була Джулія, коли я бачив її востаннє. Із заходу сунуло кілька хмар. На заг'ясті, зовсім поруч невидимої Фракір, цокав годинник. По радіо передавали гнітючі міжнародні новини.

Зупинившись біля аптеки, я скористався їхнім телефоном, щоб додзвонитися до Люка в мотель. Його не було на місці. Я поласував у кав'ярні клубним сандвічем¹ з молочним коктейлем і спробував зателефонувати ще раз. Знову глухо.

Гаразд. Упіймаю його пізніше. Я попрямував до міста. Книгарня, де працював Рік, називалася «Бравзері».

Я проїхав повз — магазин був відчинений. Припаркувавшись через кілька кварталів далі по вулиці, я повернувся. Увесь час мене не зали-

¹ Клубний сандвіч — поширений у США сандвіч трикутної форми. Найчастіше продають по два одразу — один великий прямокутний сандвіч, розрізаний по діагоналі.

шало відчуття тривоги. Однак не було жодних свідчень того, що мене переслідують.

Крокуючи, я відчув холодний вітерець — схоже, збиралося на дощ. Крізь шибку крамниці я побачив Ріка: він сидів за високим прилавком та читав книгу. Більше нікого не було.

Коли я зайшов, над дверима задзеленчав маленький дзвоник, і продавець поглянув у мій бік. Він раптом випростався і здивовано витріщився на мене.

— Здоров, — сказав я і зробив коротку паузу. — Ріку, не знаю, чи пам'ятаєте ви мене.

— Ви — Мерль Корі, — тихо констатував він.

— Правильно, — я обіперся на прилавок, а мій співрозмовник відсунувся. — Я хотів спитати, чи не могли б ви мені допомогти. Мене цікавить інформація.

— Яка саме?

— Про Джулію, — сказав я.

— Послухайте, — відповів він. — Відтоді, як ви розійшлися, я й близько до неї не підходив.

— Справді? Та ні, ви не так зрозуміли. Це мене не обходить. Мені потрібна свіжіша інформація. Джулія намагалася зв'язатися зі мною протягом останнього тижня, і...

Рік похитав головою.

— Я вже кілька місяців не маю від неї жодної звістки.

— Он як?

— Ага, ми перестали бачитися. Різні інтереси. Знаєте, певно, як це буває?

— З нею все було гаразд, коли ви... перестали бачитися?

— Гадаю, так.

Я пильно поглянув співрозмовникові у вічі — і той здригнувся. Не подобалося мені оце «Гадаю, так». Я бачив, що він мене побоюється, тож вирішив трохи натиснути на нього.

— Що ви маєте на увазі під «різними інтересами»?

— Ну, вона стала трохи дивною. Розумієте?

— Ні, розкажіть.

Він обливав губи та відвів погляд.

— Мені не потрібні проблеми, — заявив він.

— Мені вони теж ні до чого. То що трапилося?

— Ну, — почав Рік, — вона боялася.

— Боялася? Кого?

— Е-е... вас.

— Мене? Це смішно. Я ніколи не робив нічого, що могло б її налякати. Що вона казала?

— Багато вона не розповідала, але я відчував цей страх щоразу, коли згадувалося ваше ім'я. А потім у неї ще й з'явилися ті нові дивні інтереси.

— Щось ви мене заплутали, — зауважив я, — цілком заплутали. Вона стала дивною? У неї з'явилися дивні інтереси? Це ж які? Поясніть нарешті, що сталося. Я справді нічого не розумію, але повірте, дуже хочу все з'ясувати.

Рік встав і пішов до дальньої частини крамниці, озирнувшись на мене так, наче мені слід було йти за ним. Я так і зробив.

Він трохи затримався біля стелажа, забитого книжками про зцілення природою, органічне землеробство, лікування травами та домашні пологи. Тоді посунув у дальній закуток — до відділу окультної літератури.

— Ось тут, — сказав він. — Вона брала по кілька книжок звідси, потім повертала і брала нові.

Я знизав плечима.

— І все? Навряд чи це можна назвати дивним.

— Але вона по-справжньому пройнялася цим всім.

— Як і багато інших людей.

— Дайте мені договорити, — сказав Рік. — Вона почала з теософії, навіть відвідувала збори місцевого гуртка. Але дуже швидко припинила туди ходити, бо вже спізналася з людьми, що мали зовсім інші зв'язки. Джулія крутилася в компанії суфіїв, послідовників Гурджієва¹ і навіть шаманів.

— Цікаво, — відзначив я. — І ніякої йоги?

— Ніякої. Коли я спитав її про це, вона сказала, що шукає силу, а не самадхі². Хай там як, а вона все продовжувала заводити дивні знайомства. Наші розмови почали дедалі більше заходити у якісь нетрі, тож я не витримав і розійшовся з нею.

— Хм, цікаво... — замислився я.

— Ось, — сказав він. — Погляньте на це.

Рік кинув мені чорну книжечку і відступив убік. Я впіймав її. Це був примірник Біблії. Я розгорнув її на сторінці з технічними даними про видавця.

— Якесь особливе видання? — спитав я.

Він зітхнув.

— Ні, пробачте.

¹ Георгій Іванович Гурджієв (1866–1949) — філософ, містик, письменник та композитор. Вважав себе духовним учителем і називав своє вчення «Роботою» (тобто роботою над собою) та «Четвертим Шляхом». Займався дослідженнями місця людини у Всесвіті та способами самовдосконалення.

² Самадхі — надприродний стан свідомості в буддійських та індуїстських медитативних практиках.

Рік забрав книгу і поставив її назад на полицю.

— Зачекайте хвильку, — промимрив він.

Рік повернувся до прилавка і витягнув із нижньої полицьки картонку. На ній був напис «ЩОЙНО ВИЙШОВ. МАГАЗИН ВІДЧИНЕТЬСЯ О...» та циферблат із рухомими стрілками під ним. Продавець виставив їх так, щоб від цієї миті у нього в запасі було пів години, і закріпив вивіску на дверях. Відтак він зачинив двері на засув і жестом вказав мені пройти до дальньої кімнати.

Там стояв стіл, кілька стільців і картонні коробки з книжками. Умостившись за столом, Рік кивнув на найближчий стілець. Я сів. Рік увімкнув на телефоні автовідповідач, забрав стос папірців та документів з-під прес-пап'є, висунув шухляду і дістав із неї пляшку «К'янти».

— Пропустимо по одній?

— Авжеж. Дякую.

Він знову підвівся і кризь прочинені двері вийшов до крихітної вбиральні, де сполоснув зняті з полиці дві склянки з готелю «Шератон». Потім повернувся, поставив їх на стіл, налив вино і підсунув одну зі склянок у мій бік.

— Даруйте, що кинув у вас Біблією, — сказав він і, піднявши склянку, зробив ковток.

— Ви дивилися на мене так, ніби очікували, що я розтану в клубку диму.

Рік кивнув.

— Я справді переконаний, що причина, через яку вона шукала могутності, якимось пов'язана з вами. Ви практикуєте якийсь із різновидів окультизму?

— Ні.

— Вона щось казала, буцімто й ви самі якась надприродна істота. Я засміявся.

Він також — через деякий час.

— Не знаю, — вів далі Рік. — Світ сповнений дивних речей. Правдивими всі вони бути не можуть, але...

Я знизав плечима.

— Хтозна... То ви вважаєте, що Джулія шукала систему, яка дала б їй силу захиститися від мене?

— У мене склалося саме таке враження.

Я ковтнув вина і відповів:

— Це повна нісенітниця.

Однак, промовляючи це, я подумав, що це і справді можливо. І якщо я таки підштовхнув Джулію на шлях, що вкоротив їй віку, то

частково на мені лежить відповідальність і за її смерть. Раптом я відчув, як на плечі звалився важкий тягар.

— Завершіть свою історію, — буркнув я.

— Це вже майже кінець, — відповів він. — Я втомився від людей, що повсякчас хотіли говорити лише про космічну туфту, тому й пішов.

— І це все? Вона знайшла правильну систему, правильного гуру?

Що трапилося?

Рік добряче хильнув і пильно поглянув на мене.

— Вона мені справді подобалася.

— Не сумніваюся.

— Таро, Кабала¹, Золотий Світанок², вчення Кровлі³, пророкування Долі — ось напрямки, якими вона захопилася потім.

— І загрузла в них?

— Точно не знаю. Але гадаю, що так. Я дізнався про це значно пізніше.

— Щось іще, крім ритуальної магії?

— Можливо.

— Хто цим займається?

— Безліч людей.

— Я маю на увазі, кого вона знайшла. Ви чули про них?

— Здається, то був Віктор Мелман.

Рік вичікувально дивився на мене. Я похитав головою.

— Даруйте, мені це ім'я невідоме.

— Дивний чоловік, — замислено промовив мій співрозмовник. Він відкинувся в кріслі і, зчепивши пальці на потилиці, виставив лікті вперед. Невидючим поглядом Рік дивився у бік вбиральні. — Я... я чув, що багато хто стверджує (і серед них є вельми розумні люди), ніби у нього справді щось виходить, буцімто він заволодів дечим... знайшов просвітлення чи був посвячений... що він здобув якусь силу і часом виступає в ролі великого вчителя. Але він також має проблеми з власним его, що, напевне, неминуче, коли займаєшся таким. Звісно, є ще й зворотна сторона медалі. До мене доходили плітки, що Віктор Мелман — не справжнє його ім'я, що він сидів і що в ньому більше

¹ Кабала — духовно-містичне вчення юдаїзму.

² Герметичний орден Золотого Світанку (переважно просто Золотий Світанок) — окультна організація, що діяла у Великобританії протягом другої половини XIX — початку XX століття. Орден суттєво вплинув на західний окултизм XX століття.

³ Алістер Кровлі (1875–1947) — англійський окултист, містик, головний розробник релігійної філософії Телема, згідно з якою він був пророком нової ери «Еону Гора».

від Менсона¹, ніж від Мага². Формально він художник і, якщо чесно, доволі вправний. Його роботи добре продаються.

— Ви з ним бачилися?

Після паузи Рік кивнув:

— Так.

— Якими були ваші враження?

— Не знаю. Я... ммм... доволі упереджений. Тому нічого не можу сказати.

Я сколихнув вино у склянці.

— Це ж чому?

— Ну, я колись хотів у нього навчатися, але він мені відмовив.

— Отже, і ви цим займалися? Я гадав...

— Я нічим таким не займався, — огризнувся Рік. — Просто пробував усяке час від часу. Усі проходять через певні фази, хіба ні? Я хотів розвиватися, розширювати межі сприйняття, рости. Хто цього не прагне? Проте я так нічого і не знайшов, — випроставшись, він сьорбнув вина. — Іноді я відчував, що наблизився до чогось упридул. Мені здавалося, що існує якась сила, якась інша реальність, до котрої я майже можу доторкнутися чи осягнути її. Майже. А тоді все зникало. Залишалась тільки сама купа лайна. Це ніби дурити самого себе. Часом мені навіть здається, що я маю якісь надприродні сили. Але через кілька днів це минає, і я розумію, що це звичайнісінький самообман.

— Так було до того, як ви зустріли Джулію?

Рік кивнув:

— Ага. Може, ми саме через це на деякий час і зійшлися. Мені досі подобається теревенити про цю фігню, навіть коли я вже в неї не вірю. А потім Джулія надто серйозно почала до всього такого ставитися, а мені не хотілося знову проходити цим шляхом.

— Розумію.

Співрозмовник осушив склянку і налив собі ще.

— Звісно, то все дурниці, — зрештою сказав Рік. — Існує безліч способів дурити самого себе і доводити до абсурду логічні обґрунтування. Гадаю, мені хотілося магії, але в світі її нема.

— Це тому ви швиргнули в мене Біблію?

¹ Чарльз Менсон (1934–2017) — американський злочинець, серійний убивця. У 1960-х рр. очолював хіпі-комуни і спонукав її членів на низку жорстоких убивств у районі Лос-Анджелеса та Каліфорнії. Зокрема 9 серпня 1969 року за його наказом було вбито вагітну Шерон Тейт (дружину відомого режисера Романа Поланскі) та чотирьох її гостей.

² Найімовірніше, йдеться про книгу Елізи Батлер 1947 року «Міф про мага», що описує низку важливих «магічних постатей» в історії людства (і можливо, саме про Алістера Кроулі, з яким, кажуть, авторка книги підтримувала зв'язок). Тобто, на думку Ріка, Мелман збився з істинного шляху.

Рік фиркнув.

— Мабуть, я з таким самим успіхом міг кинути у вас Коран або Веди. Було б круто, якби ви розтанули у полум'ї. Та не судилося.

Я всміхнувся.

— Як мені знайти Мелмана?

— Десь у мене була його адреса, — відповів Рік і дістав щось із шухляди. — Ось.

Він витягнув маленького нотатника, написав адресу на каталожній картці і простягнув її мені. Тоді ще пригубив вина.

— Дякую.

— Там знаходиться його студія, але він у ній і мешкає, — додав Рік. Я кивнув і поставив склянку.

— Дякую за все, що ви мені розповіли.

Він підняв пляшку.

— Хочете ще?

— Ні, дякую.

Рік знизав плечима і допив свою порцію. Я підвівся.

— Знаєте, а це справді сумно.

— Що саме?

— Що ніякої магії немає, не було і навряд чи вона буде.

— Кепсько, — погодився я.

— Тоді світ був би набагато цікавішим місцем.

— Ще б пак.

Я повернувся до виходу.

— Зробіть мені послугу, — озвався Рік.

— Яку?

— Коли будете виходити звідси, переведіть стрілки на 15:00 і дайте засуву захряснутися.

— Звісно.

Я облишив Ріка самого і виконав його прохання. Небо значно посіріло, а вітер став ще пронизливішим. Я знову спробував зв'язатися з Люком за допомогою телефону на розі, але він досі не відповідав.

* * *

Нас тоді переповнювало щастя. День видався просто чудовим. Погода була ідеальною, і все, що ми планували, вдавалося. Пізніше ми вирушили на веселу вечірку, а потім, глибої ночі, ще потрапезували у славній місцині, на яку натрапили цілком випадково. Ми смакували напої, шкодуючи, що день уже добігає кінця. Тоді вирішили подовжити нашу щасливу смугу й помчали на пустельний пляж. Там ми сиділи, хлюпалися у воді, милувалися місяцем і раділи легкому бризу. Це тривало доволі довго, а тоді я зробив те, що обі-

цяв собі ніколи не робити. Хіба Фауст не вирішив, що чарівна мить вартує душі¹?

— Ходімо, — сказав я, кинув банку з-під пива у смітник і взяв Джулію за руку. — Пройдімося.

— Куди? — спитала дівчина, коли я звівся на ноги.

— До чарівної країни. У королівство «колись давно». Едем. Ну, ходімо!

Сміючись, Джулія дозволила мені повести її вздовж пляжу, туди, де він звужувався через дамбу, що тіснила його до моря. Шляхетний місяць жовтів у небі, а море ніби виспівувало мою улюблену пісню.

Тримаючись за руки, ми гуляли вздовж кручі, а потім крутий поворот повів нас убік від піску. Я шукав високу та вузьку печеру, що мала ось-ось з'явитися...

— Печера, — оголосив я через секунду. — Ходімо до неї.

— Там же темно!

— От і чудово, — сказав я, і ми ввійшли.

Місячне світло прослизнуло за нами кроків на шість. Однак я встиг помітити поворот ліворуч.

— Сюди, — вказав я.

— Там так *темно!*

— Авжеж. Тримайся за мене, ще трохи. Усе буде добре.

Ми ступили кроків п'ятнадцять-двадцять і побачили десь праворуч слабенький промінчик світла. Я повів Джулію у тому напрямку, і поки ми йшли, навколо все світлішало й світлішало.

— Ми заблукаємо, — тихо промовила вона.

— Такого ще ніколи не траплялося, — відповів я.

Усе надовкола продовжувало вияснюватися. Був іще один поворот, і ми, проминувши останній коридор, вийшли біля підніжжя гори перед низеньким лісом. Над деревами здіймалося ранкове сонце.

Джулія застигла на місці, її блакитні очі розширилися.

— Це ж день!

— *Tempus fugit*², — відказав я. — Ходімо.

Деякий час ми йшли лісом, наслухоючи пташок та вітерець — темноволоса Джулія та я. Я вів її крізь каньйон із різнокольоровим камінням і травою, повз струмочок, що впадав у річку.

Ми пройшли берегом до місця, де раптово розчахнулася прірва, в яку, виблискуючи веселками і туманами, пірнала річка. З того місця

¹ Натяк на класичну фразу Фауста з однойменної трагедії Йоганна Гете: «Спинися, мить! Прекрасна ти!» (пер. М. Лукаша).

² Латинський вислів, що як у латинській, так і в англійській формах (*англ.* time flies) увійшов у приказку зі значенням «а час не знає спину...». Часто використовується як напис на годиннику. Формально — цитата, Вергілій, «Георгіки», III, 284.

ми побачили величну долину, що розкинулася вниз. Було там сповнене шпильями та куполами, кришталем і сяйвом місто, оповите серпанком ранкового туману.

— Де ми? — запитала Джулія.

— Просто повернули за ріг, — відказав я. — Ходімо.

Я повів її ліворуч, а тоді стежкою вниз, що вивела нас до скель за каскадами води. Тіні та діамантові намистинки... ревіння, що межує із силою тиші...

Нарешті ми опинилися в тунелі. Земля там була вогкою, але поки ми піднімалися, вона сушшала. Ми пройшли галереєю, що відкривалася ліворуч, і дивилися на ніч та зорі, зорі, зорі... Неймовірно видовище сяяло новими сузір'ями, настільки яскравими, що наші постаті відкидали тіні на стіни позаду нас. Джулія перехилилася через низенький парапет (шкіра її була подібною до полірованого мармуру) і поглянула вниз.

— Вони й під нами також, — вигукнула вона. — Й по обидва боки від нас! Під нами нема нічого, окрім зірок. І обабіч...

— Так. Мило, правда ж?

Ми доволі довго стояли там, милуючись краєвидом, поки я не зміг переконати її повернутися і продовжити рух тунелем. Він знову вивів нас назовні до зруйнованого класичного амфітеатру під вечірнім небом. Простір між лавами та порепаними колонами вкривав плющ. Тут і там лежали розбиті статуї. Здавалося, ніби вони повалилися від землетрусу. Дуже мальовничо. Я припускав, що Джулії це має сподобатися, і мав рацію. Розташувавшись у різних місцях, ми по черзі щось промовляли одне до одного. Акустика була надзвичайною.

Потім, тримаючись за руки, ми пройшли міріадами шляхів під небесами різних кольорів, поки зрештою не опинилися біля тихого озера з вечірнім сонцем, що застигло над протилежним берегом. Праворуч виблискувало кам'яне громаддя. Ми вибралися на невеличку галявину, вимощену мохом та папороттю.

Я обійняв Джулію, і ми стояли так довго-довго. Вітер у кронах дерев награвав мелодію для лютні, якій вторили невидимі птахи. Потім я розстібнув її блузку.

— Прямо тут? — запитала вона.

— Мені тут подобається. А тобі?

— Тут красиво. Добре. Зажди хвильку.

Ми опустили на траву і кохалися, доки тіні не сховали нас. Після цього, як я і хотів, Джулія заснула.

Я наклав на неї чари, аби вона продовжувала спати, бо вже почав сумніватися, що вчинив мудро, влаштувавши мандрівку сюди. Потім я одягнувся сам і вдягнув Джулію та, взявши її на руки, поніс назад, тепер крокуючи навпростець.

На пляжі, звідки почалася наша пригода, я поклав Джулію на пісок і вмовився поруч. Невдовзі я також заснув.

Ми спали, аж доки не зійшло сонце і гамір відпочивальників не оточив нас.

Джулія сіла й уважно поглянула на мене.

— Минула ніч, — сказала вона, — не була лише сном. Але й реальністю вона також бути не могла. Чи могла?

— Гадаю, так, — відповів я.

Джулія здивовано підняла брову.

— З чим саме ти погоджуєшся?

— З тим, що я хочу спідати, — сказав я. — Їдьмо додому. Ну ж бо.

— Зажди хвилинку, — вона поклатла долоню на мою руку. — Трапилося дещо незвичне. Що це було?

— Навіщо розвіювати чари поясненнями? Ходімо їсти.

Упродовж кількох наступних днів Джулія ставила мені безліч запитань, але я вперто відмовлявся відповідати. Дурощі, усе це було справжніми дурощами. Не варто було влаштовувати для неї тієї прогулянки. Цей учинок значною мірою спричинився до нашої останньої сварки, після якої ми розійшлися назавжди.

Зараз я вів машину, обдумуючи ті події, і збагнув дещо більше за власну дурість. Я збагнув, що кохаю Джулію, що досі її кохаю. Якби я не взяв її туди чи якби визнав опісля її закиди, що я й справді чарівник, можливо, вона б не стала на ту стежинку, не шукала б сили — ймовірно, для самозахисту. І зосталася б живою.

Я прикусив губу і заплакав. Об'їхав машину, що загальмувала прямісінько переді мною, і збив ліхтар. Якщо я вбив те, що любив, то не певен, що і воно мене не вб'є.

3

Мій світ стиснувся від горя та гніву, але я намагався відкинути ці почуття. Здавалося, вони паралізували мої спогади про щасливіші часи — про друзів, місця, речі, можливості. Охоплений незрозумілою тривоною, я втратив значну частину впевненості. Ймовірно, через те, що, відкинувши низку можливостей, я обмежив власну свободу волі. Мені таке не дуже до вподоби, але часом просто неможливо опанувати свої емоції. Я почувуюся так, неначе здаюся на милість якогось детермінізму, а це дуже дратує. А тоді я потрапляю в замкнене коло: роздратування тільки послаблює впевненість, що ще більше впливає

на мої дії. Найпростіший вихід із такої ситуації — негайно усунути проблему. Складніший вихід передбачає філософський підхід: відступитися і відновити контроль. Краще, звісно, обрати складніший шлях: божевільна гонитва як результат має зламану шию.

Я припаркувався на вільному місці, яке першим впало мені в око, прочинив вікно і запалив люльку. Заприсягнувся не їхати далі, доки не заспокоюся. Усе життя я надто бурхливо реагував на будь-що. Здається, в нашій родині це спадкове. Але мені не хотілося бути таким, як інші, адже саме так вони лиш морочили собі голову. Реакція на кшталт пан або пропав можлива, тільки якщо ти завжди перемагаєш. Але на такому шляху чекає висока трагедія або принаймні опера, коли на герць із вами стане щось надприродне. І все мені підказувало, що саме з такою силою я й маю справу. А отже, я дурень. Я повторював собі це доти, доки нарешті не повірив у власні слова.

Тоді я прислухався до спокійнішої іпостасі себе, яка погодилась, що я справді поводився як дурень, бо не розумів власних почуттів, коли ще міг щось із ними зробити, бо вдався до сили і відмовився відповідати за її наслідки, бо за всі ці роки навіть не запідозрив надприродної суті свого ворога, бо надто легковажно ставився до прийдешньої зустрічі... Я відмовився від ідеї просто схопити Віктора Мелмана і вибити з нього правду. Натомість вирішив діяти обережно, повсякчас дбаючи про прикриття. «Життя ніколи не буває простим, — сказав я собі. — Сиди спокійно, міркуй і набирайся сил».

Я відчував, як напруга повільно залишає мене. Так само повільно світ знову почав набувати чітких обрисів. Я побачив імовірність того, що Б справді міг знати мене, і знати добре, і що саме він міг підлаштувати усе так, аби я відкинув зайві міркування та піддався хвилюванням того моменту. Ні, я не стану таким, як інші...

Я довгенько сидів там і міркував, перш ніж знову завести двигун і повільно поїхати далі.

То була похмура цегляна чотириповерхова будівля, що розташувалася на розі. Всілякі непристойності вкривали як її стіну з боку провулка, так і ту, що виходила на ще вужчу вуличку. Повільно наближаючись до будинку й оглядаючи його, я натрапив на графіті, кілька розбитих вікон і пожежні сходи. Саме тоді почалася мжичка. Два нижні поверхи будівлі займала компанія «Склади Брута» — про це свідчила вивіска біля сходів у маленькому коридорі, до якого я потрапив. Те місце смерділо сечею, а на запиленому підвіконні праворуч від мене валялася порожня пляшка «Джек Деніелс»¹. На облуплених стінах висіли дві поштові скриньки. На одній було зазначено «Склади

¹ «Джек Деніелс» — відома марка американського віскі, що виготовляється в штаті Теннессі з XIX століття.

Брута», іншу прикрашали ініціали «В. М.» Обидві виявилися порожніми.

Я піднімався сходами, гадаючи, що вони заскриплять. Однак вони мовчали.

У коридор на другому поверсі виходило четверо дверей без ручок — усі зачинені. Щось схоже на картонні ящики бовваніло за матовими шибками у верхній частині дверей. Звідти не долинали жодних звуків.

Я налякав чорну кішку, яка дрімала на наступному сходовому майданчику. Вона вигнула дугою спину, виширилася і зашипіла, а тоді відвернулася, сходами пострибала вгору і зникла з поля зору.

На наступному поверсі також було четверо дверей — троє з яких явно неробочі. На четвертих же, вкритих темними плямами і блискучим шелаком¹, висіла маленька мідна табличка з написом «Мелман». Я постукав.

Ніхто не відповів. Я спробував постукати ще кілька разів, однак це було безрезультатно. Жодних звуків зсередини не долинали. Здається, саме тут Мелман і мешкав, а на четвертому поверсі, де можна пробити вікно в стелі, він облаштував свою студію. Тож я розвернувся і рушив на останній поверх.

Я піднявся нагору й помітив, що одні з чотирьох дверей зачинені нещільно. Я спинився і з хвильку послухав. Із глибини долинав якийсь шурхіт. Я підійшов і кілька разів постукав. Раптом усередині хтось гучно втягнув повітря. Тоді я штовхнув двері.

Він стояв за двадцять футів від мене під великим вікном у стелі, повернувшись до дверей обличчям, — високий кремезний чолов'яга з темними очима та бородою. У лівій руці тримав пензлик, а в правій — палітру. На ньому був вкритий плямами від фарби фартух, накинутий на лівайси, а також картата футболка. На мольберті позад чоловіка проглядалися обриси чогось схожого на мадонну з дитиною. У майстерні стояло багато полотен, та всі вони — повернуті лицем до стіни або ж накриті тканиною.

— Вітаю, — сказав я. — Ви — Віктор Мелман?

Він кивнув, не всміхнувшись, але й не насупившись, поставив палітру на найближчий столик, а пензлик встромив у банку з розчинником. Тоді взяв вологу на вигляд ганчірку і витер нею руки.

— А ви хто? — запитав він, відкладаючи ганчірку і знову дивлячись на мене.

— Мерль Корі. Ви були знайомі із Джулією Барнз.

— Я і не заперечую цього, — відказав художник. — Ви використувате минулий час, що вказує на те, що...

— Саме так, вона мертва. Про це я й хочу з вами поговорити.

¹ Шелак — смола, що відіграє роль антикорозійного покриття.

— Гаразд, — відповів господар, розв'язуючи фартух. — Тоді ходімо вниз. Тут нема де сидіти.

Він повісив фартух на цвях біля дверей і вийшов. Я рушив за ним. Перш ніж спуститися сходами, чоловік розвернувся і замкнув студію. Його рухи були плавними, навіть граційними. Я почув, як краплі дощу б'ються об дах.

Віктор скористався тим самим ключем, щоб відчинити темні двері на третьому поверсі. Він прочинив їх і відступив, пропускаючи мене всередину. Я зайшов і перетнув коридор, що вів повз кухню, стільниці якої були завалені порожніми пляшками, купами тарілок і коробок від піци. Попід шафами тулилися переповнені пакети зі сміттям. Підлога то там, то сям видавалася липкою, а все приміщення смерділо, наче це була фабрика прянощів біля бойні.

Вітальня, до якої я зайшов, виявилася просторою. Там стояли два зручні на вигляд дивани, які розташувалися один навпроти одного, а між ними — розмай східних килимів та різноманітних столиків, на кожному з яких стояло кілька переповнених попільничок. У дальньому кутку, біля стіни, вкритої червоним драпіруванням, стояв прекрасний концертний рояль. Чимало невисоких книжкових шаф було переповнено окультними матеріалами, а біля них, на них і вздовж крісел височіли стопки журналів. Щось схоже на кутик пентаграми виднілося з-під найбільшого килима. Усе просочував легкий запах фіміяму та марихуани. Арка праворуч від мене вела до іншої кімнати, а двері ліворуч виявилися зачиненими. На кількох стінах висіли полотна напіврелігійної тематики — певно, його роботи. Щось у них було від Шагала¹. Доволі гарно.

— Сідайте.

Мелман вказав на м'яке крісло, куди я і вмовстився.

— Хочете пива?

— Ні, дякую.

Віктор сів на найближчий диван, склав руки і подивився на мене.

— Що трапилося? — запитав він.

Я глянув на нього у відповідь.

— Джулія Барнз цікавилася окультними практиками, — почав я. — Вона прийшла до вас, аби дізнатися про них більше. Сьогодні зранку вона померла за вельми незвичних обставин.

Лівий кутик його рота ледь смикнувся. Більше жодних порухів він не зробив.

— Так, її справді цікавили такі питання, — відказав художник. — Вона просила розповісти про це, тож я так і вчинив.

¹ Марк Шагал (1887–1985) — білоруський і французький художник-сюрреаліст єврейського походження.

— Я хочу знати, чому вона померла.

Він не зводив з мене очей.

— Її час вичерпався, — мовив нарешті він. — Це з усіма трапляється, раніше чи пізніше.

— Її вбила тварина, яка просто не може тут існувати. Що ви про це знаєте?

— Усесвіт — значно дивніше місце, ніж більшість із нас може уявити.

— То ви знаєте чи ні?

— Я знаю вас, — сказав він, уперше всміхнувшись. — Вона, звісно ж, розповідала.

— І що це означає?

— А це означає, — вів далі Мелман, — що я знаю: ви і самі вельми непогано на всьому цьому знаєтеся.

— І що?

— Мистецтво саме здатне збирати докупи потрібних людей у правильну мить — коли здійснюється важлива робота.

— Гадаєте, справа саме в цьому?

— Я знаю.

— Звідки?

— Так було обіцяно.

— Тож ви чекали на мене?

— Так.

— Цікаво. Може, ви мені розкажете трішки більше про це?

— Краще покажу.

— Ви кажете, дещо було обіцяно. Як? І ким?

— Скоро ви про все довідаєтеся.

— І про смерть Джулії?

— Так, і про це також.

— І яким же чином ви пропонуєте мені досягнути осяяння?

Він знову всміхнувся.

— Я лише хочу, щоб ви поглянули на дещо, — відказав він.

— Гарзд. Я готовий. Покажуйте.

Віктор кивнув і підвівся.

— Це тут, — пояснив він і рушив до зачинених дверей.

Я підвівся та посунув за ним.

Мелман витягнув з-під футболки ланцюжок і одразу ж зняв його через голову. Саме тоді я й вгледів, що на ньому висить ключ. Художник відімкнув двері.

— Заходьте, — сказав він, прочиняючи двері й відступаючи вбік.

Я зайшов. Кімната була невеличкою і темною. Віктор клацнув вмикачем — і слабке блакитне світло полилося з простого плафона на стелі. Тоді я побачив навпроти себе вікно, усі шибки якого були за-

фарбовані чорним кольором. Жодних меблів, окрім розкиданих по підлозі там і сям подушок, не було. Частину стіни праворуч від мене вкривало чорне драпірування. Інші стіни були голими.

— Ну, я дивлюся.

Віктор гигикнув.

— Хвилинку, зачекайте хвилинку, — порадив він. — Чи здогадуєтесь ви, що мене найбільше цікавить в окультних мистецтвах?

— Ви кабаліст, — констатував я.

— Так, — визнав він. — А як ви дізналися?

— Люди, що цікавляться східними дисциплінами, — надзвичайно педантичні, — пояснив я. — А кабалісти завжди видаються неохайними.

Він фиркнув.

— Питання лише в тому, що справді важливо для тебе, — зауважив він.

— Точно.

Художник копнув подушку, і вона полетіла в центр кімнати.

— Сідайте, — сказав господар.

— Я постою.

Він знизав плечима.

— Гарзд, — відказав Віктор і почав тихо бурмотіти.

Я чекав. Через деякий час, досі щось примовляючи, Мелман підійшов до чорної штори. Різким, швидким рухом він відкинув її — і я вражено витріщився.

Переді мною стало зображення кабалістичного Дерева Життя, що складалося з десяти сефірот — деякі у вигляді двійників кліпот¹. Картину було майстерно виконано — і мені стало не по собі, коли я впізнав її. То не була звичайна штука з якогось наркоманського магазинчика, а оригінальна робота. Однак стиль відрізнявся від робіт, що висіли в іншій кімнаті. А втім, він здався мені знайомим.

Детальніше розглянувши картину, я вже не сумнівався: її створила та сама людина, що й намалювала Козирі, які я знайшов у квартирі Джулії.

Мелман і далі читав своє заклинання, доки я розглядав зображення.

— Це ваша робота? — поцікавився я.

Він не відповів. Натомість наблизився і вказав на третю сефіру, звану як Біна². Я придивився. Здавалося, на ній зображено чарівника перед темним вітарем і...

Ні! Я не міг у це повірити. Це не може...

¹ Кабалістичне Дерево Життя — містична динамічна єдність, яка, згідно з Кабалою, втілює божественні еманції. Складається зі сефірот (в однині — сефіра). Кліпот — темні двійники сефірот, втілюють демонічні сили.

² Біна — третя сефіра Дерева Життя, що інтерпретується як «розуміння».

Я відчув зв'язок з тією постаттю. Вона була не просто символічною, а реальною, і вона кликала мене. Чарівник ставав більшим, набуваючи водночас тривимірності. Кімната навколо мене почала тьмяніти. Я був майже...

Там.

У тім місці панували сутінки — маленька галявина серед покручених дерев. Світло, що заливало кам'яну плиту переді мною, здавалося майже кривавим. Чарівник, обличчя якого приховували сутана і тінь, маніпулював предметами на камені — його руки рухалися надто швидко, тож встежити за ними я не міг. Звідкілясь продовжував долимати слабкий монотонний спів.

Нарешті чаклун підняв правицею один із предметів і завмер. То був чорний, обсидіановий кинджал. Ліву руку він поклав на вівтар і змів усе з нього на землю.

Тепер він уперше поглянув на мене.

— Підійди, — наказав він.

Я навіть усміхнувся на дурну простоту цієї вимоги.

Та раптом відчув, як ноги супроти моєї волі підкорилися наказу. Я знав: темна тінь наклала на мене закляття.

Тоді я подякував іншому дядькові, який мешкав у найдальшому з можливих світів, — завдяки йому я заговорив на тарі, накладаючи власне закляття.

Пронизливий крик, схожий на хижий клич нічного птаха, розірвав повітря.

Чаклун не втратив концентрації, а мої ноги не звільнилися, проте я зміг випростати перед собою руки. Я підняв їх до потрібного рівня, а коли вони торкнулися переднього краю вівтаря, я допоміг собі закляттям виклику, посилюючи кожен свій механічний, як у робота, крок. Я дозволив ліктям зігнутися.

Чаклун замахнувся клинком і спрямував його на мої пальці, але це вже не мало значення. Доклавши всіх своїх зусиль, я навалився на камінь.

Вівтар упав назад. Чаклун сіпнувся, аби уникнути удару, проте його ногу таки зачепило, а може, й обидві. Щойно він гепнувся на землю, я відчув, як закляття відпускає мене. Я знову міг вільно рухатися, а свідомість стала ясною.

Чоловік притягнув коліна до грудей і покотився по землі, поки я перескакував через зруйнований вівтар і намагався дотягнутися до нього. Перевертаючись, він скотився з невисокого схилу між двома каменями і зник у темному лісі. Я поквапився за ним.

Та щойно я сягнув краю галявини, як побачив очі: сотні диких очей палахкотіли в пільмі лісу на різних рівнях. Монотонні співи посилювалися і наблизилися — здавалося, вони долинають звідкілясь іздачу.

Я швидко озирнувся.

Віттар досі лежав у руїнах. Позаду нього стояла вбрана в сутану постать, значно більша за попередню. Саме їй належав знайомий чоловічий голос, який виспівував заклинання. На зап'ясті пульсувала Фракір. Я відчув, як на мене знову накладають закляття, однак цього разу був готовий. Я викликав із протилежного боку крижаний вітер, який розвіяв закляття, наче дим. Одяг зашелестів на мені, змінюючи форму та колір. Пурпуровий, сірий... світлі штани і темний плащ, маніжка. Чорні черевики та широкий пасок, за який застромлено цупкі рукавиці-краги. Срібна Фракір, що спліталася в браслет на лівому зап'ястку, стала видимою і засяяла. Я підняв ліву руку, а правицею прикрив очі, щоб захистити їх від яскравого спалаху, який викликав.

— Замовкни, — сказав я. — Ти мене дратуєш.

Спів припинився.

Коли каптур упав назад, я побачив перелякане обличчя Мелмана.

— Гарзд. Тобі потрібен був я — ось я тут, і хай допоможе тобі небо. Ти сказав, що мені все стане зрозуміло. Щось не стало. Поясни. Я підступив на крок.

— Говори! — гарикнув я. — Можна по-доброму або по-злому. Вибір за тобою. Але ти все одно заговориш.

Він закинув голову назад і заволав:

— Володарю!

— Так, виклич свого володаря, байдуже як, — вів далі я. — Я зачекаю. Він теж мусить відповісти.

Мелман знову кричав, та відповіді не було. Тож він кинувся навтьоки, але я передбачив це, тому промовив закляття виклику. Ліс перетворився в прах ще до того, як Віктор добіг до нього, а потім і попіл здимів, розвіяний вітром, що зірвався там, де мала панувати непорушність. Червоно-сірий буревій оточив галявину, вибудовуючи нездоланну стіну між нею та навколишнім безміром. Ми стояли на острові посеред ночі. Його діаметр сягав кількох сотень метрів, а краї повільно розсипалися.

— Він не прийде, — сказав я, — а ти не підеш звідси. Він не може допомогти тобі. Ніхто не зможе. Це місце повниться вищою магією, а ти поганиш його своєю присутністю. Знаєш, що лежить поза вітрами? Хаос. Я тебе віддам йому просто зараз, якщо не розкажеш мені про Джулію та свого володаря, а також не поясниш, як наважився привести мене сюди.

Віктор відсахнувся від Хаосу і повернувся до мене.

— Забери мене назад до квартири — і я все тобі розкажу, — благав він.

Я похитав головою.

— То убий мене — і не дізнаєшся ніколи.

Я знизав плечима.

— У такому разі ти все розкажеш мені, аби припинити біль. А тоді я віддам тебе Хаосу.

Я рушив до нього.

— Зачекай! — він підняв руку. — Подаруй мені життя за те, що я тобі розповім.

— Я не торгуюсь. Кажи.

Навколо нас завивали вітри, а острівець стискався. З буревію долинали напівзрозумілі голоси, фрагменти, що набували форми. Мелман відскочив від непевного краю.

— Гаразд, — викрикнув він. — Так, Джулія приходила до мене, як я вже й казав, і я навчив її дечого. Не того, що я пояснював би їй рік тому, а дечому зовсім новому, про що я й сам нещодавно дізнався. Мені наказали навчати її у такий спосіб.

— Хто наказав? Назви свого володаря.

Він скривився.

— Він не настільки дурний, аби називати мені своє ім'я, — відказав Мелман. — Так би я міг намагатися якось його контролювати. Як і ти, він не людина, а істота з іншої планети.

— Це він дав тобі зображення Дерева?

Мелман кивнув.

— Так, і саме воно переносило мене до кожної з сефірот. Там діяла магія, де я здобував силу.

— А Козирі? Він і їх створив? Він дав їх тобі, щоби передати Джулії?

— Нічогісінько не знаю про жодні Козирі, — відповів Мелман.

— Ось ці! — закричав я, витягуючи колоду з-під плаща. Виставивши карти, наче віяло фокусника, я підніс їх ближче. Показав йому і дав подивитися кілька секунд — а тоді забрав, перш ніж Мелман зрозумів, що це може бути шляхом до втечі.

— Я ніколи не бачив їх раніше, — заперечив він.

Земля навколо нас і далі розпадалася. Ми підступили ближче до центру.

— Це ти послав тварюку, яка вбила її?

Він гарячково захитав головою.

— Ні. Я знав, що вона помре, адже він казав, що саме її смерть приведе тебе сюди. А ще він казав, що вб'є її звір з Нецах¹ — та я ніколи не бачив його і не брав жодної участі у його викликанні.

— А чому він хотів зустріти мене і привести сюди?

Мелман дико зареготав.

— Чому? — перепитав він. — Звісно, щоб убити тебе. Він сказав, що коли я зможу принести тебе в жертву тут, то отримаю твої сили.

¹ Нецах — сьома сефіра Дерева Життя.

Він говорив, що ти — Мерлін, син Пекла і Хаосу, а я стану наймогутнішим магом, якщо вб'ю тебе тут.

Наш світ стиснувся у кращому разі до сотні метрів, а швидкість його руйнування тільки зростала.

— Це правда? — запитав він. — Чи справді я був би переможцем, якби мені все вдалося?

— Сила подібна до грошей, — відказав я. — Зазвичай ти можеш здобути її, якщо маєш достатньо навичок, і це насправді єдине, чого ти хочеш у житті. Але чи зміг би ти здобути силу отак? Гадаю, ні.

— Я кажу про сенс життя, ти ж розумієш?

Я похитав головою.

— Тільки дурень вірить, що життя має лише один сенс, — зауважив я. — Годі про це! Опиши свого володаря.

— Я ніколи не бачив його.

— Що?

— Тобто бачив, але який він має вигляд — не знаю. Він завжди носив каптур і чорний плащ. А ще — рукавиці. Я навіть не знаю, до якої раси він належить.

— Як ви зустрілися?

— Одного дня він з'явився у моїй майстерні. Я озирнувся — а він стоїть. Тоді він запропонував мені силу і пообіцяв багато чого навчити в обмін на послугу.

— Звідки ти знав, що він на таке здатен?

— Він повів мене у подорож по нетутешніх світах.

— Ясно.

Тепер острівець нашого буття був не більшим за велику вітальню. Голоси, якими виспівував вітер, насміхалися, співчували, лякали... Вони були сумними і злими водночас. Довколишні краєвиди постійно змінювалися. Земля безупинно тремтіла, осяяна моторошним світлом. Якась частина мене дуже хотіла вбити Мелмана просто тут і зараз, але якщо насправді це не він завдав шкоди Джулії...

— Твій володар не казав, чому хоче мене вбити? — поцікавився я. Він обливав губи й зиркнув на наближення Хаосу.

— Він казав, що ти його ворог, — пояснив Віктор, — але ніколи не розповідав, чому. А ще він казав, що це має трапитися сьогодні, бо він хотів, аби це відбулося саме сьогодні.

— Чому сьогодні?

Він ледь усміхнувся.

— Гадаю, тому, що сьогодні — Вальпургієва ніч, — відказав художник. — Хоча сам він про це ніколи не казав.

— Це все? — запитав я. — А він ніколи не згадував, звідки прийшов?

— Якось він говорив про щось схоже на Вежу Чотирьох Світів, і здавалося, що це важливо для нього.

— І ти ніколи не здогадувався, що він просто використовує тебе?

Віктор різко всміхнувся.

— Звісно, він використовував мене, — відповів художник. — Ми всі когось використовуємо. Так влаштований світ. Але він платив за це знаннями та силою. І я гадаю, що його обіцянка ще може бути виконаною.

Здавалося, ніби він дивився кудись позаду мене. Певно, це був найстаріший трюк у світі, але я озирнувся. Там нікого не було. Я відразу повернувся назад, щоб стати обличчям до ворога.

Він уже стискав чорний кинджал. Мабуть, ховав його в рукаві. Мелман кинувся на мене, бурмочучи нові закляття.

Я відступив і закрутив його у своєму плащі. Віктор вивільнився, ступив убік, розвернувся і знову кинувся на мене. Тепер він присів, намагаючись обійти мене. Його уста досі рухалися. Я вдарив його по тій руці, що тримала ніж, але він устиг відвести її. Тоді я схопив лівий край свого плаща і намотав на руку. Коли художник знову напав, я заблокував удар і схопив його за біцепс. Нахилившись, правицею я взяв його за ліве стегно, а тоді, випроставшись, високо підняв і швиргнув.

Тільки коли я розвернувся, відкинувши суперника, то збагнув, що ж накоїв. Запізно. Зосередивши всю увагу на ворогові, я не стежив за швидким наближенням руйнівних вітрів. Край Хаосу виявився значно ближчим, ніж я гадав раніше, тому Мелману вистачило часу лише на найкоротші із проклять, перш ніж смерть забрала його туди, звідки він більше не зможе заклинати.

Я також вилаявся, адже не сумнівався, що міг би витягнути з нього більше інформації. Тоді я похитав головою у центрі свого світу, що постійно зменшувався.

День ще не добіг кінця, а вже встиг стати найбільш вікопомною Вальпургієвою ніччю в моєму житті.

4

Шлях назад виявився тривалим. Дорогою я переодягнувся. Вихід з лабіринту привів мене до вузької алеї між двома брудними цегляними будинками. Дошило, день хилився до ночі. У світлі одного з нерозбитих ліхтарів я побачив свою машину, припарковану біля ба-

сейну. З легким смутком я згадав про сухий одяг у багажнику і попрямував до вивіски «Склади Брута».

В офісі на першому поверсі тьмяно горіла самотня лампочка, що розвіювала загуслий навколо входу морок. Мокрий до рубця та небезпідставно насторожений, я почав підніматися сходами вгору. Коли повернув ручку та штовхнув її, двері прочинилися. Я ввімкнув світло та зайшов, замкнувши за собою двері на ключ.

Побіжно оглянувши приміщення, я зрозумів, що воно закинута, тож перевдягнувся в чисту сорочку, яку взяв із шафи Мелмана. Штани його були широкі в поясі та й узагалі задовгі на мене. Я перекинув Козирі до нагрудної кишені, аби вони не змокли.

Тепер крок номер два. Я заходився систематично обнишпорювати кімнату. Через кілька хвилин у замкнутій шухлядці тумбочки біля ліжка я знайшов окультнений щоденник господаря. Він був таким само неохайним, як і решта приміщення, — орфографічні помилки, закреслені слова та плями від пива й кави. Поміж вторинною маячною у щоденнику були пересічні суб'єктивні нотатки про сни та медитації. Гортаючи сторінки, я шукав місце, де б Мелман описував зустріч зі своїм навчителем. Знайшовши потрібний уривок, я взявся детально його читати. Він був довгим і переважно містив сповнені ентузіазмом вигуки щодо можливостей подарованого Мелману Дерева. Я вирішив відкласти щоденник на потім і вже збирався сховати його, аж раптом, востаннє перегортаючи сторінки, натрапив на короткий вірш. У цих переповнених алюзіями та захватом рядках в стилі Свінберна¹ я звернув увагу на такий уривок: «...тіней Амбера нескінченних підступності пляма торкнулась». Як на мене, забагато алітерацій, але в першу чергу я замислився над закладеною в словах думкою. Вона поновила в мені колишнє відчуття вразливості і змусила пришвидшити обшуки. Раптом єдиним моїм бажанням виявилось вибратися звідси, утекти якнайдалі і подумати.

Більше я не знайшов у кімнаті нічого цікавого. Я вийшов, зібрав купу розкиданих газет, кинув їх у ванну, підпалив і, прочинивши вікно, пішов геть. Після цього у святее святих Мелмана я зірвав полотно з Деревом Життя і докинув його до полум'я. Я вимкнув світло у ванній, зачинив двері й пішов. Нікудишній із мене вийшов мистецтвознавець.

Я попрямував до купи паперів на книжкових полицях та продовжив свої безрезультатні пошуки там. Коли половину другої стопки вже було проглянуто, задзеленчав телефон.

Світ навколо наче завмер, а думки навпаки — закрутилися зі скаженою швидкістю. Звісно. Сьогодні ж був той день, коли я мав знайти

¹ Алджернон Чарлз Свінберн (1837–1909) — англійський поет-декадент. Створив поетичну форму рондель.

це місце і загинути. Найімовірніше, якби це справді трапилося, то до тепер все мало закінчитися. Отже, телефонувати міг Б, аби дізнатися, чи не час публікувати некрологи. Я обернувся і побачив телефон, що стояв біля зануреної в тінь стіни поряд із входом до спальні. Я миттю зрозумів, що на дзвінок відповім. Підійшовши до апарата, я почекав, доки той продзвенить два чи три рази (десь дванадцять-вісімнадцять секунд), щоб вирішити, відповідати мені глумливим дотепом, образою або погрозою чи ж варто видати себе за Мелмана і дізнатися щось цікаве. Хоча перші варіанти були дуже привабливими, кайфоломна обережність змушувала мене обрати останнє. Я вирішив обмежитися односкладовими словами, прикинувшись, ніби я поранений і не маю чим дихати. Піднявши слухавку, я вже був готовий почути голос Б і визначити, чи я його знаю.

— Так?

— Ну? Справу зроблено? — пролунало запитання.

Клятий займенник. Телефонувала жінка. Неправильна стаття, але правильне запитання. Одне з двох. «Непогано», — подумав я.

Я важко зітхнув:

— Ага.

— У чому справа?

— Мене поранено, — кавкнув я.

— Рана серйозна?

— Певно. У мене тут дещо є... Приходь і подивися.

— Що саме? Щось із його речей?

— Ага. Не можу говорити... Голова паморочиться... Приходь.

Я кинув слухавку й усміхнувся. Здається, я дуже гарно зіграв свою роль і мені вдалося її надурити.

Узявши з однієї з тумбочок велику попільничку, я пройшов вітальнею до того крісла, на якому сидів раніше, вмоствився і витягнув люльку. Час відпочити, набратися терпіння та трохи поміркувати.

За якусь мить я відчув знайоме, мало не електричне поколювання. Я відразу скочив на ноги і, вкотре лаючи себе за тупість, так швидко схопив попільничку, що бички залітали навколо мене, наче кулі. Я почав дико роззиратися кімнатою.

Там! Перед червоними завісами біля піаніно. Набуває форми...

Я почекав, доки обриси набудуть чіткості, і з усієї сили швиригнув попільничку.

Через секунду жінка вже була в кімнаті — висока, темноока, з коричнево-рудим волоссям. Вона тримала у руках щось дуже схоже на автоматичний пістолет 38 калібру.

Попільничка влучила їй у живіт, і жінка зі стогоном зігнулася навпіл.

Я опинився поряд раніше, ніж вона змогла випростатися.